

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2017. év szeptember hó 5. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év március hó 13. napján kelt 14.Fk.1327/2016/21. számú ítéletét az I. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja.

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését mellőzi, egyben az I. rendű vádlottat 2 (két) év közügyektől eltiltásra is ítéli. A feltételes szabadságra bocsáthatóságánál „a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén” kitételt mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű és a II. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottakat, hogy személyenként fizessenek meg 8.380 - 8.380 (nyolcezer-háromszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fővárosi Törvényszék mint a fiatalkorúak bírósága a 2017. év március hó 13. napján kihirdetett 14.Fk.1327/2016/21. számú ítéletében bűnösnek mondta ki az I. r. vádlottat testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], valamint - a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2012. év november hó 26. napján jogerős 15.Bk.44477/2012/2. számú tárgyalás mellőzésével hozott végzésében alkalmazott próbára bocsátás megszüntetésével egyidejűleg - társtettesként elkövetett garázdaság büntetében [1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont] és társtettesként elkövetett testi sértés vétségében [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés]. Halmazati büntetésül ezért öt 2 év, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön. Rendelkezett az elsőfokú bíróság arról is, hogy a vádlott - a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén - legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett garázdaság büntetében [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), d) pont] és kiskorú veszélyeztetésének büntetében [Btk. 208. § (1) bekezdés] állapította meg, ezért őt - mint visszaesőt - halmazati büntetésül 2 év, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról is, hogy a vádlott legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság ítélete a III. r., ifjabb a IV. r., valamint fiatakorú az V. r. vádlottak vonatkozásában a 2017. év március hó 13. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Törvényszék ítélete ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére a büntetés súlyosítása végett, míg az I. r. vádlott védője enyhítésért, a II. r. vádlott és védője pedig az ok megjelölése nélkül jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.286/2017/2. számú átiratában az ügyési fellebbezést fenntartotta, ugyanakkor a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A mérlegeléssel megállapított tényállás nem támadható, és a törvényszék az indokolási köteletségét is teljesítette. Helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére, és cselekményeiket is törvényesen minősítette.

Az ügyési álláspont szerint azonban tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. r. vádlottal szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztést szabott ki. Az alkalmazott szabadságvesztés sem a középértékes -, sem a halmazati büntetékiszabási gyakorlatnak nem felel meg, és a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés próbaidőre felfüggesztése pedig elégtelen a büntetési célok eléréséhez.

A II. r. vádlott vonatkozásában a fellebbviteli főügyészség a büntetés enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

Összefoglalva tehát, a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a törvényszék ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az I. r. vádlott szabadságvesztésének mértékét súlyosítsa a másodfokú bíróság, emellett tiltsa el őt a közügyek gyakorlásától, illetve ezzel egyidejűleg mellőzze a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén az I. r. vádlott védője az enyhítést célzó fellebbezését fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság nagyobb nyomatékkal értékelje, hogy a vádlott fiatal és könnyen befolyásolható volt a bűncselekmény elkövetésének időpontjában, továbbá hogy a családja védelmében lépett fel, végezetül pedig az időmúlást. Összességében a próbaidő tartamának enyhítését szorgalmazta.

A II. r. vádlott védője a kiszabott büntetés enyhítését kérte a vádlott beismerésére és az időmúlásra tekintettel.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül kizárólag az ügyész súlyosítást célzó perorvoslata alapos, részben.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel támadott ítéletet a jogorvoslattal érintett vádlottak

tekintetében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) és 349. § (1) bekezdése alapján. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének a lehető legszélesebb körben eleget tett. A történeti tényállást a rendelkezésére álló ellentétes bizonyítékok gondos és alapos mérlegelésével állapította meg. Az ekként rögzített tényállás megalapozott és a törvényszék indokolási kötelezettségét is csaknem maradéktalanul teljesítette.

A történeti tényállás megállapítása során az alapvető nehézséget az okozta - miként az az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából egyértelműen kiolvasható -, hogy a többek között vád tárgyává tett testi épség elleni bűncselekményt valójában ki követte el. E tekintetben konkrét és egyértelmű bizonyítékok nem álltak rendelkezésre, azaz nem volt olyan tanú - beleértve a sértettet is -, aki minden kétséget kizáróan tudta állítani, hogy ki volt a vádlottak közül az elkövető.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során rendkívüli alapossággal és részletességgel hallgatta ki a vádlottakat, a sértettet és a tanúkat. Számot adott arról, hogy egyes bizonyítékokat miért fogadott el, ugyanakkor másokat miért vetett el. Az e körben adott indokolása logikus és a másodfokú bíróság számára is mindenben meggyőző volt.

A Fővárosi Törvényszék pontról pontra, módszeresen haladva szűkítette a kört a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján, míg végül a váddal egyezően azt állapította meg, hogy a testi épség elleni bűncselekményt az I. r. vádlott követte el.

A tagadó vádlottak vallomásaival szemben a sértett és a tanúk nyilatkozatait tette ítélezése alapjául. Az ítélete 13. oldalának utolsó bekezdésében rögzítette - T.P. tanú vallomása alapján -, hogy a vádlottak közül egy fiatal férfi volt az, aki késsel a sértett felé szurkált.

Ezáltal az öt vádlott közül legalább kettő - a II. r. és a III. r. vádlott - kiesett mint potenciális elkövető, hiszen csak férfi elkövető lehetett a vallomás alapján. Erre tekintettel nem kerülhetett szóba a III. r. vádlott, míg a II. r. vádlott az életkoránál fogva nem felel meg a tanú által fiatal férfiként jellemzett elkövetőnek.

A törvényszék T.P. vallomása alapján tovább szűkítette a kört. Ahogyan azt az ítélete 14. oldalának 2. bekezdésében rögzítette vagy az atlétában lévő férfinél (az I. r. vádlott), vagy a félmeztelen férfinél (az V. r. vádlott) volt a kés.

E mellett az sem hagyható figyelmen kívül - amit az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában ugyancsak rögzítette -, hogy a tárgyaláson T.P. tanú az I. r. vádlottat nevezte meg a késes támadóként.

A sértett is fiatal férfi támadóról beszélt és a ruházat alapján - a nyomozás során - ugyancsak az I. r. vádlottat, illetve ifjabb a IV. r. vádlottat jelölte meg lehetséges elkövetőként. Szintén a nyomozás során - egy későbbi kihallgatása alkalmával - úgy nyilatkozott, hogy őt az a személy szúrta meg, aki alul-felül fekete ruházatban volt. Ilyen öltözete pedig kizárólag az I. r. vádlottnak volt. (Elsőfokú ítélet 16. oldal 1 – 2. bekezdés.)

A törvényszék mindezek alapján - figyelembe véve és bizonyítékként értékelve a nyomozás során lefolytatott felismerésre bemutatások eredményét is - arra a következtetésre jutott, hogy a testi épség elleni bűncselekményt az I. r. vádlott követte el.

A hibátlan tényállás alapvetően helyes indokolását mindössze azzal egészíti ki az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított időpontok (a vádlottak és a két tanú hajnali 5 órai szórakozása a lakásban, P.A. tanú 5 óra 30 perc körüli segélykérő telefonja T.P. készülékére, továbbá az 1. és 2. számú tanúk beszámolója az 5 óra 45 perc körüli hangoskodásról és dulakodásról a társasházban) mindenben egyeznek a nyomozati iratok 105-119. oldalain fellelhető jelentésekkel. Ezen okirati bizonyítékok alapján büntetőjogi bizonyossággal megállapítható, hogy a vádlottak elfogására a vádbeli események napján kora reggel - 6 óra 5 perckor - került sor a lakásukban, majd valamennyiüket előállították.

A nyomozati iratok 533. oldalától kezdődően megtalálhatók a vádlottakról készült fényképek, amelyeket az elsőfokú bíróság is a bizonyítási eljárás anyagává tett. Az 533. oldalon található feljegyzésből megállapítható, hogy a fotók a bűncselekmény elkövetésének napján - 2013. június hó 14-én - készültek.

Mindezeket összevetve kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádlottaknak sem módjuk, sem lehetőségük, sem pedig idejük nem volt átöltözni, a ruházatukat lecserélni a bűncselekmény elkövetése és az előállításuk közötti időben, ezért megalapozottan vont következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletét csak az I. r. vádlott követhette el.

Valamennyi egyéb bizonyíték ezzel állt összhangban, amelyeket az elsőfokú bíróság egyenként és önmagában is megvizsgált, elemzett és értékelt úgy, hogy azokat egybe is vetette.

Értékelte az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői véleményeket, melyek alapján ugyancsak helyes ítéleti megállapításokat tett.

A toxikológus szakértői véleményben foglaltak kapcsán az ítéletnek a kiskorú veszélyeztetése vonatkozásában adott indokolása azzal egészítendő ki a 25. oldal 4. bekezdésében, hogy a szülők - a II. r. és a III. r. vádlottak - együtt fogyasztottak új pszichoaktív anyagot és ezzel a magatartásukkal is veszélyeztették a kiskorú erkölcsi és érzelmi fejlődését.

A toxikológiai vélemények, valamint az azok alapján készült rendőri jelentésből (nyomozati iratok 367-403. oldalai) megállapítható, hogy valamennyi vádlott - köztük fiatalok V. r. vádlott - vizeletében új pszichoaktív anyag jelenlétét mutatták ki. Az pedig további indokolás nélkül is megállapítható, hogy megvalósítja a kiskorú veszélyeztetésének büntettét az a szülő, aki gyermekével együtt fogyaszt bódító hatású anyagot.

A fenti - kizárólag az indokolást érintő - kiegészítésekkel az ítélet teljesen megalapozottá vált.

A Fővárosi Törvényszék a hibátlanul megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett az I. és II. r. vádlottak bűnösségére és valamennyi a terhükre megállapított magatartást a büntető anyagi jog szabályainak megfelelően minősítette.

A kiskorú veszélyeztetésével összefüggésben megjegyzi az ítélet tábla, hogy a Btk. 208. § (2) bekezdésében meghatározott magatartás jelen esetben fel sem merülhetett, tekintettel arra, hogy a felnőttkorú vádlottak a konkrét bűncselekmény elkövetésétől függetlenül is olyan magatartást tanúsítottak, amellyel veszélyeztették a kiskorú gyermekük testi, értelmi, erkölcsi, illetve érzelmi fejlődését.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság helyesen és maradéktalanul sorolta fel az I. r. vádlott javára szóló enyhítő, illetve a terhére szóló súlyosító körülményeket, azonban azokat nem valóságos súlyuknak megfelelően értékelte, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az I. r. vádlottal szemben elegendő visszatartó erőt jelent az újabb bűncselekmény elkövetésétől a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés.

A törvényszék eltúlzott jelentőséget tulajdonított az I. r. vádlott esetében annak, hogy a testi épség elleni bűncselekmény kísérleti szakban rekedt. E vonatkozásban kiemelendő, hogy az elsőfokú bíróság is hangsúlyozta - az orvosszakértői vélemény alapján -, hogy a komolyabb (életveszélyes) sérülés bekövetkezésének elmaradása kizárólag a szerencsés véletlennek volt köszönhető.

Ugyancsak nem a megfelelő súllyal értékelte az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. vádlott próbára bocsátás hatálya alatt valószínűsítette meg az újabb bűncselekményét, méghozzá úgy, hogy korábban is ugyanolyan bűncselekmények miatt ítélték el feltételesen. E körülményt szem előtt tartva az I. r. vádlott - kizárólag kriminológiai értelemben - különös visszaesőnek minősül.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a súlyosító körülmények nagyobb száma és jelentősebb nyomatéka nem indokolja a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre felfüggesztését.

A Fővárosi Ítéletábra ezért - egyetértve a Fővárosi Főügyészség fellebbezésében, illetve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakkal - az I. r. vádlott szabadságvesztésének próbaidőre felfüggesztését mellőzte. Ennek egyenes következményeként ugyancsak mellőzte az ítéletből azt a kitétel, amely a végrehajtás elrendelésének esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről.

Az ítéletábra az I. r. vádlottat szándékos bűncselekmény elkövetése miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte és méltatlannak találta arra, hogy a közügyekben részt vegyen, így azok gyakorlásától eltiltotta őt a Btk. 61. § (1) bekezdésében írt kötelező rendelkezés értelmében.

A közügyektől eltiltás mértékét a másodfokú bíróság a Btk. 62. § (1) bekezdésében meghatározott keretek között úgy állapította meg, hogy az arányosan igazodjék a kiszabott szabadságvesztés tartamához.

Az ítéletábra a fentebb kifejtettekkel ellentétben nem osztotta azt az ügyészi álláspontot, hogy az I. r. vádlott esetében a szabadságvesztés tartamának súlyosítása is indokolt. Az elsőfokú bíróság által megválasztott mérték megfelelően individualizált és tetterányos, továbbá immár megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában rögzített általános és speciális büntetési célokat. Egyébként sincs ok a cselekmény elkövetésekor a tizennyolcadik életévét éppen csak betöltött vádlottal szemben hosszabb tartamú büntetés kiszabására, amely így lényegesen meghaladná, így arányban sem állna a II. r. vádlottal szemben alkalmazott büntetéssel.

Részben az előbbi okokra is figyelemmel nem látott lehetőséget az ítéletábra a II. r. vádlott büntetésének enyhítésére sem. A halmazati büntetesként kiszabott 2 év szabadságvesztés eltúlzottnak nem tekinthető, különös tekintettel arra, hogy a II. r. vádlott visszaeső. A súlyosító körülmények vele szemben kiegészítésre szorulnak továbbá azzal, hogy a II. r. vádlott - a visszaesői minőségén túlmenően - az ellene folyamatban levő büntető eljárás hatálya alatt követte el az újabb cselekményét.

Az erkölcsi bizonyítványának tanúsága szerint a II. r. vádlott ellen orgazdaság büntette miatt indult

eljárás, amely ügyben az alapos gyanút a 2012. év október hó 12. napján közölték vele. Az ügy jelenleg is folyamatban van, 2014. május 12-én emeltek vádat.

A fenti körülményekre tekintettel a másodfokú bíróság nem látott alapot a II. r. vádlott büntetésének enyhítésére, mert az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama inkább enyhe, mintsem szigorú.

Az ítélet egyéb rendelkezéseit is törvényesnek találta a másodfokú bíróság.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Btk. 381. § (1) bekezdése alapján döntött az ítélőtábla.

A Fővárosi Ítélőtábla a fentebb kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatta a Be. 372. § (1) bekezdése alapján, míg egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta a Be. 371. § (1) bekezdésének felhívásával.

Budapest, 2017. év szeptember hó 5. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.Fk.1327/2016/21. számú ítélete az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítélőtábla 4.Fkf.114/2017/12. számú ítélete folytán a 2017. év szeptember hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év szeptember hó 5. napján

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke